

En toen kwam de dag

Je weet dat het niet altijd zo blijft, maar de verandering overvalt je toch. Zo was het vanochtend.

Zoals iedere ochtend lopen ik en jij, als baasje en als onze pup, ons ochtendrondje. Je zou denken dat dit saai en voorspelbaar wordt maar niets is minder waar. Heel vaak verloopt zo'n rondje anders dan gedacht. Jij bent meestal 's ochtends niet een van de snelste: je gaat vaak zitten buiten, zeker als je in de verte iets nieuws, onverwachts of begerenswaardigs ziet aankomen. Dat kan van alles zijn: een willekeurige voetganger met een paraplu, een kindje op een step, een vogel, een eend of een gans, maar ook een stratenmaker, een man op een shovel, de glazenwasser. Maar bovenal: een andere hond! Als je een hond in het vizier krijgt en aan de riem zit, ga je zitten en net zo lang wachten en kijken tot de hond naar jou toekomt of, uiteindelijk, je passeert en aan de horizon verdwijnt. Zonder te trekken of te blaffen wacht je de situatie af en neemt deze helemaal in je op. Nou je snapt, dit alles kost nogal wat tijd. En zo zijn we al snel drie kwartier onderweg en is de korte wandeling uit mijn vizier.

De honden die we onderweg tegenkomen zijn meestal bekenden van je. Je weet precies wat voor vlees je in de kuip hebt en je reactie op de verschillende honden is op den duur vrij makkelijk te voorspellen. De meesten zie je als je vriend - ook degene van wie ik denk dat dit niet direct wederzijds is - maar je jeugdig optimisme brengt je ertoe om toch iedere keer zo'n hond enthousiast te begroeten. Er zijn een paar honden van wie je afstand houdt en, misschien gek genoeg, zijn dat vooral de honden van klein formaat die echter fel naar je uithalen. En eenmaal door zo'n kleine vriend venijnig in je achterpoot gebeten, zorg je ervoor dat je echt niet meer bij hem in de buurt komt. Maar de meeste buurthonden, en hun baasjes, vinden een pup, en vooral jou geweldig: "wat een prachtige, lieve hond is dat zeg!" horen we vaak en stiekem ben ik blij dat je dat niet verstaat want je zou het maar hoog in je bol kunnen krijgen (net als je baasjes).

Vanochtend kwamen we Teuntje tegen en ik wist het al precies: dat wordt weer leuk samen spelen. Teuntje is een kleine Yorkshire terriër, ongeveer drie maanden ouder dan jij. Als jullie elkaar zien, zijn niet alleen jullie blij maar ook wij baasjes omdat jullie zo leuk en ontspannen met elkaar spelen: achter elkaar rennen, om elkaar heen draaien en naar elkaars bek happen. Zo leuk om te zien!

Maar wat zie ik? Er is iets veranderd, het gaat niet meer helemaal zoals het altijd gaat. Je draait en Teuntje gaat op zijn rug liggen. En je ruikt en ruikt, snuffelt keer op keer van achteren. En nu zie ik het pas: Teuntje is geen hij maar een zij! Het zal toch niet waar zijn? "Ach", zegt het baasje van Teuntje: "ik heb nog niets gezien van loopsheid maar het zou wel kunnen want Teuntje is nu 10 maanden". 'Wat!', denk ik, Teuntje is geen vriendje maar een vriendinnetje en Duuk: je bent geen pup meer maar een jonge reu! Een beetje in de war en ook wat ongelovig loop ik weg bij Teuntje, jou achter me aan trekkend.

Even laten komen we ze nog even tegen en zegt het baasje van Teun: "Ja hoor, ik heb even gekeken en het is zover, nu weet ik waar dat kleine plasje bloed van vanochtend vandaan kwam".

Lieve Duuk: je bent pup af. Vanaf nu zijn vriendjes niet zomaar vriendjes maar een teefje of een reu. Dat zal wat worden!